

Medlemmer have kunnet samlet sig om et Forslag, der hviler paa det samme Princip, som ligger til Grund saavel for den tyffe Unfallversicherungsgesetz som i alt væsentligt for den lignende østerrigste Lov af 28de Decbr. 1887, nemlig at Arbeiderne i de Erhverv, som efter Erfaringens Vidnesbyrd frembyde særlig Fare for de deri beskæftigede, ere sikrede mod de Følger af Ulykkestilsfælde, som ikke henvises til at bæres af Sygekasserne, ikke blot i de Tilfælde, hvor Ansvar for Ulykkestilsfældet paahviler Arbeidsgiveren, men ogsaa i de hændelige Ulykkestilsfælde, saaledes at de Udgifter, som udtræves til denne Sikring, paahvile Arbeidsgiverne i de paagældende Erhverv i Forening. Derimod har der ikke i Kommissionen kunnet opnaas fuld Samstemning med Hensyn til det Spørgsmaal, om saadan Sikring skal blive alle Arbeidere i vedkommende Erhverv til Del. Eller kun dem, der forsaavidt Afgangen dertil har staaet dem aaben, ere Medlemmer af anerkjendte Sygekasser. Af Kommissionens Flertal er det gjort gjældende, at naar der af det Offentlige ydes Sygekasserne en saadan Støtte som af Kommissionen foreslaaet, bør det kunne fordres, at Arbeiderne have benyttet Afgangen til selv at sikre sig mod de Følger af Ulykkestilsfælde, som Sygekasserne kunne bære, og at det kun, saafremt denne Fordring er opfyldt, bør paahvile Arbeidsgiverne at yde den Sikring, som falder udenfor Sygekassernes Omraade. Af et Mindretal i Kommissionen er det derimod foreslaaet, at enhver Arbeider i et af de særlige Erhverv gaar ind under Ulykkesforsikringen, saaledes at den Tilskadefomme, saafremt han er Medlem af en anerkjendt Sygekasse, henvises til denne for den Tid, hvori Pengenhjælp skal ydes ham af Kassen, medens han, hvis han ikke paa den nævnte Maade er sygdomsforsikret, faar Krav paa Hjælp eiter Ulykkesforsikringsloven, efter Forløbet af 8 Uger fra Ulykkestilsfældets Indtrædelse.

Som det ses af foranstaaende Lovforslag, har Regjeringen kunnet tiltræde det ovennævnte i den samlede Kommissions Forslag nedlagte Hovedprincip for Ulykkesforsikringens Ordning, ligesom man i det Helt kan henholde sig til de i Kommissionsbetænkningen herfor anførte Betragtninger. Med Hensyn dernæst til det Punkt, hvorom der har været afvigende Anskuelser indenfor Kommissionen, har man med Mindretallet maattet være enig i, at Sygdomsforsikringen ikke bør sættes som Betingelse for Sikringen mod Følgerne af Ulykkestilsfælde. Den Betragtning, at det er berettiget at fordre, at Arbeiderne skulle ved Hjælp af den af det

Offentlige støttede Sygdomsforsikring beskytte sig mod de Følger af Ulykkestilsfælde, som falde indenfor denne Forsikrings Omraade, synes nemlig kun at føre til, at saafremt Arbeideren ikke paa denne Maade har vist Villie til Selvhjælp, ydes der ham ved Ulykkesforsikringen ingen Hjælp for det Tidsrum, for hvilket han kunde have sikret sig i en Sygekasse. At gaa videre ved at lade den Omstændighed, om den Tilskadefomme, i hvert Fald saafremt Afgangen dertil har staaet ham aaben, er indtraadt i en anerkjendt Sygekasse, være afgørende ogsaa for hans Sikring mod de blivende Følger af Ulykkestilsfældet, hvilke Sygekasserne dog ikke vilde kunne bære, vilde formentlig være at skabe en Forbindelse mellem de to Arter af Forsikring, som ikke vilde svare til deres forskellige Natur. Paa den anden Side har man ikke kunnet optage Mindretallets Forslag, forsaavidt dette gaar ud paa, at de Personer, der ikke ere Medlemmer af anerkjendte Sygekasser, skulle have Ret til Hjælp allerede efter Forløbet af 8 Uger efter Ulykkestilsfældet, medens de tilskadefomme Sygekassemedlemmer henvises til Sygekasserne for et betydeligt længere Tidsrum end 8 Uger, nemlig — saafremt den Paagældende ikke allerede har nydt Pengenhjælp af Kassen tidligere i det samme Regnskabsaar og den særlige Bestemmelse i Sygekasselovens § 17, 2det Stykke ikke finder Anvendelse paa ham — i 26 Uger. Det skjønnes ikke rettere end, at en saadan Ordning, da Sygekassernes Udgifter for den større Dels Vedkommende bæres af Medlemmerne selv, vilde være ubillig saavel overfor de Tilskadefomme, som ere Medlemmer af anerkjendte Sygekasser, som overfor de øvrige Medlemmer af de paagældende Kasser. Nærværende Forslag gaar derfor ud paa, at saafremt den Tilskadefomme er Medlem af en anerkjendt Sygekasse, tilkommer Understøttelsen ham fra det Tidspunkt, da Retten til Pengenhjælp af Kassen ophører for ham; er han ikke Medlem af en anerkjendt Sygekasse, tilkommer Understøttelsen ham efter Forløbet af det ovennævnte Tidsrum af 26 Uger. Herved synes det rette Forhold mellem Sygdomsforsikringen og Ulykkesforsikringen at være tilveiebragt. Det overses vel ikke, at der navnlig i Begyndelsen af den eventuelle Sygekasseløvs Virksomhed vil kunne indtræffe Tilfælde, hvor Indtrædelse i en anerkjendt Sygekasse ikke har været mulig, fordi en saadan ikke fandtes paa det paagældende Sted; og hvor det forsaavidt er uden Arbeiderens egen Skyld, at han i de første 26 Uger efter Ulykkestilsfældets Indtrædelse vil staa uden Sikring. Af Hensyn hertil at gjøre en Modifikation i